

Un număr vechi 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România 40 lei
 6 luni 20 „
 3 luni 10 „
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI—5
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

SUMAR:

Comoștenitorul poate purta singur acțiunea în revendicare a lucrului comun stăpânit de un terțiu? de d-l Stelian Popescu.

JURISPRUDENȚĂ:

Inalta Curte de casație, s. II: *Soc. Cred. Func. Urban București cu Alexandrina și Gh. Niculescu*;

Tribunalul Ilfov, s. notariat: *Soc. Cred. Func. Român ca Victor Hondel*;

Tribunalul Dolj, s. II: *S. Gerotă, partagiă cu o Notă*;
 Raport înaintat de d-l Al. Negrescu, președintele Tribunalului Putna s. II, d-lui Ministru al Justiției.

Comoștenitorul poate purta singur acțiunea în revandicare a lucrului comun stăpânit de un terțiu?

Mai înainte de a răspunde la chestiunea de mai sus, este nevoie să facem o mică ochire asupra dreptului de coproprietate.

Codul nostru civil, ca și cel francez, în deosebire de cel german și spaniol, nu se ocupă nici într-o parte a sa, în mod special, de dreptul de coproprietate, ci numai în treacăt, pomenește de el în capitolele despre succesiune, despre societate și despre proprietate. Din această cauză, întreaga teorie asupra naturii acestui drept, aparține doctrinei și jurisprudenței.

După aceste două importante surse ale dreptului, *coproprietatea* este dreptul pe care-l au mai multe persoane asupra unuia și acelaș lucru. În această situațiune, coproprietarul are asupra fie-cărei molecule din lucrul comun, aceleași drepturi pe cari le-ar avea și cei-l'alți coproprietari. Aubry et Rau definește ast-fel coproprietatea: «Le droit de propriété, compétant a plusieurs personnes sur une seul et même chose, qui n'appartient ainsi à chacune d'elles que pour une quote part idéal ou abstraite». (Vol. 4 No. 221). Baudry o definește: «La copropriété est un état d'indivision ou on trouve plusieurs propriétaires pro parte d'une même chose. A chacun des-copropriétaires appartient une quote parte idéale, ou

«abstraite, une fraction du droit de propriété; le «droit de chacun s'étend sur chaque parcelle de «la chose, mais il y rencontre le droit égal des «autres copropriétaires. Des biens». Tot ast-fel Laurent și cei-l'alți autori. Aceasta fiind teoria asupra dreptului de coproprietate, pentru a răspunde la întrebarea dacă acțiunea în revandicare al cărei obiect este un corp cert și determinat, poate fi purtată de unul din coproprietarii lucrului comun, trebuie să vedem și cari sunt drepturile coproprietarului asupra lucrului comun.

După cum am arătat mai sus, codul nostru civil, ca și cel francez, nu s'a ocupat de cât prea puțin de această materie. Noul Cod civil german, într'un capitol special «*Miteigenthum*» se ocupă de coproprietate și în art. 361—363 precizează drepturile coproprietarului.

Art. 361 zice: «Coproprietatea este administrată după votul majorității; dacă minoritatea «nu se supune și după lege saă convențiune partajul nu e posibil, opozanții au dreptul a recurge «la judecător, care va decide cari sunt măsurile de «luat. (Landrecht prussien I, 17, pag. 13)».

Art. 362. «Pentru înstreinare se cere unanimitatea».

Art. 363. «Fie care coproprietar poate să dispue de cota sa parte, să trateze, să lucreze în «justiție și să înstrăineze».

Codul nostru în articolul 1517 are oare-cari dispozițiuni relative la administrarea societăților, cari ar putea fi întinse prin analogie și la coproprietate.

Ast-fel în materie de societate, în lipsă de dispoziție specială, societarii se presumă că și-au dat mandat reciproc de a administra fie-care societatea și faptele unuia leagă pe toți cei-l'alți.

Se înțelege ușor ce a făcut pe legiuitor să stabilească această presumpție, între oameni pe cari un contract de asociație 'i leagă între ei.

Se poate însă, juridicește vorbind, întinde această dispozițiune și în cas de coproprietate stabilită în alt-fel, de cât în baza unui contract de societate,

cum de ex. în cas de succesiune ? Cu alte cuvinte există aceiași legătură între membrii unei succesiuni, ca între membrii unei societăți cari sunt legați printr'o convențiune ? Este afară din orî-ce îndoială că este cu totul alta situațiunea comostenitorilor și alta a societarilor. Pe aceștia din urmă îi leagă voința lor comună și scopul identic pe cari l-au avut în vedere la formarea societății, a cărei bună reușită este în interesul tutulor și de aceea și fapta fie-căruia este presupusă c'a făcută în interesul și spre binele tutulor.

Între comostenitori afară de faptul morței lui *de cuius* și rudenia dintre ei—care însă nu produce între ei nici o obligație reciprocă — nu este nici o legătură ; interesele unora nu sunt la fel cu ale celor-l'alți. Doctrina aproape toată, vede în acelaș fel chestiunea. Guillaouard, Vol. I, pag. 495. «*De la Communauté*, se exprimă ast-fel : «Il n'y a pas entre les copropriétaires «ce lien personnel qui caracterise la société, et «qui fait que chacun d'eux, en contractant dans «l'intérêt collectif et réputé le mandataire de ses «associés ; les copropriétaires ne sont pas unis par «aucun lien personnel, leurs intérêts ne sont pas «associés, ils sont juxtaposés et lorsque l'un d'eux «contracte à propos de la chose commune, on doit «présumer qu'il gère son propre intérêt, et non «pas celui des autres-copropriétaires». Asemenea Laurent No. 440, Vol. XXVI. Aubry et Rau, De la Propriété, No. 221 zice «Teoria coproprietății sașu a comunității, n'are nimic de comun cu regulile relative la societate sașu la comunitatea dintre soți : ea având regulile sale proprii stabilite numai de doctrină. De asemenea Baudry «Des biens», vol. I, pag. 192. «Le droit commun «de la copropriété se ramène aux autres principes que celles de la communauté entre époux, «ou dans les sociétés civiles ou commerciales». În legătură cu această teorie doctrina, a stabilit că comostenitorul, sașu lărgind sfera discuției, coproprietarul poate : să înstreineze partea sa indiviză ; să o greveze de diferite sarcini, cum ar fi ipoteca, privilegiul etc., să se folosească de ea conform destinațiunei sale și cu condiție ca să nu împedice pe cei-l'alți coproprietari de a se folosi și ei de dreptul lor ; să revindică de la deținătorul strein partea sa ideală, dar numai pentru a'i se recunoaște existența dreptului său, iar nici de cum pentru a ajunge să obție o posesiune materială a lucrului revendicat, aceasta neputându-se obține de cât după facerea partajului.

«*Chaque communiste est recevable à revendiquer contre tout tiers détenteur, sa quote part idéale, si non pour obtenir un délaissement, qui ne se comprend qu'autant que la revendication «porte sur des objets corporels, du moins pour*

«faire reconnaître son droit de copropriété. Aubry «et Rau, De la propriété, No. 221. Idem, Baudry, «Des biens, No. 268».

În ce privește administrațiunea propriu zisă, doctrina este împărțită, Guillaouard împărtășește părerea concretizată în textele Codului German, că atunci când este vorba de administrația lucrului comun, părerea majorității trebuie să prevaleze asupra minorității. (De la Communauté No. 392). În adevăr, iată problema cea gravă care se poate pune. O moșie sașu un imobil rămas moștenire la mai mulți coproprietari, poate produce venituri. Cine le adună, sașu mai bine cine poate închiria imobilul în cas când nu toți, coproprietarii sunt de acord ? Laurent e de părere că majoritatea nu poate impune voința sa minorității și că pentru a eși din această stare, este nevoie a se provoca partajul. Vol. XXVI No. 443. Or cât ar fi de logică teoria acestui maestru, nu putem să o adoptăm și să nu ne raliem la părerea lui Guillaouard ca una ce împacă atâtea interese cari alt-fel se pot perde fără nici un folos. Este drept însă, că de părerea lui Laurent sunt aproape toți jurisconșulții. De asemenea și d-l Alexandresco, vol. III, pag. 429.

Așa dar după doctrină, coproprietarul are dreptul la acțiunea în revendicare a lucrului comun, drept care se poate întinde numai până la partea sa, iar nu și pentru partea celor cu care este în indiviziune.

Soluțiunea aceasta, nu este însă cea mai fericită și mă voi explica de ce, luând un exemplu.

Să presupunem că de-cuius murind lasă o moșie, iar pe urma sa 5 moștenitori. Unul este minor, altul este o femeie măritată, altul este dus în streinătate, un altul este de multa vreme bolnav și numai unul se găsește la locul deschiderii succesiunei. Un terțiu sașu chiar un moștenitor, dar în grad succesibil mai depărtat, intră în posesiunea moștenirei. Ce va face moștenitorul adevărat, față de acesta, neputând lua consimțământul celor-l'alți pentru o acțiune comună ? Va lăsa pe acesta să se bucure de fructele moștenirei ; va sta cu mâinele încrucișate privindu-l cum stăpânește averea ce i se cuvine lui, și va aștepta partajul moștenirei, după care să facă acțiune în revendicare ? Or va trebui — și echitatea ca și dreptul o cere ca să și apere dreptul său—să facă ceva în acest scop. După doctrină, calea de urmat ar fi să stea și să aștepte partajul. Oare e echitabilă această cale, rezultat al doctrinei, care intronează în afară de lege o inichitate ? De sigur că nu, și din acest punct de vedere, între teoriile ce stabilesc soluțiuni în materie de drept, atunci când legea nu prevede nimic sașu e confuză cele mai, bune și mai preferabile sunt teoriile care se împacă mai mult cu echitatea. De alt-fel

nu văd, pentru ce aceeași presumpție care este între membrii unei societăți, nu ar fi și între coproprietari, — deși natura legăturii juridice dintre ei este diferită — când mai ales prin soluția contrară, nu se stabilește de cât o nedreptate evidentă.

Din această cauză jurisprudența, a doua călăuză a dreptului a îmbrățișat în această privință, teoria care se potrivește mai mult cu echitatea și a decis că, coproprietarul are drept la acțiunea în revendicare contra terțiului deținător, înainte de orî-ce împărțală. Este drept că în ce privește folosința ca și administrarea lucrului comun, și jurisprudența admite calea arătată de doctrină, după care o închiriere făcută de un singur comostenitor, de și ar profita tuturilor, nu este valabilă, însă în ce privește acțiunea în revendicare ea a luat o cale hotărâtă și conformă cu echitatea. Jurisprudența franceză este în acest sens ¹⁾. Curtea noastră de casație examinând cazul, fie când a fost vorba de o succesiune sau de o indiviziune propriu zisă a stabilit că *coproprietarul are acțiunea în revendicare pentru întreg lucrul comun*.

«Fie-care din proprietari în indiviziune, ai unui imobil are dreptul înainte de orî-ce împărțală și în timpul indiviziunii, de a revendica de la terțiul deținător porțiunea de pământ din imobilul indiviz ce se afla usurpată C. c., S. I, No. 217/94».

«Fie-care erede avînd vocațiune la întreaga avere succesorală, urmează că unul din ei are dreptul să revendice sau să reclame de la cei d'al treilea întreaga avere, fără ca acesta să se poată opune, sub pretext că prin aceasta s'ar atinge drepturile celor-l'alți comostenitori, aceștia putînd să 'și exercite drepturile lor contra eredelui satisfăcut C. c., S. I, 382/94».

«Moștenitorii diligenți în urmărirea unei acțiuni sau în facerea unor acte de conservare nu pot fi respinși pe motiv că ar mai exista și alți moștenitori C. c., S. I, No. 98/96».

Curțile noastre de apel, au privit chestiunea în ambele feluri, de și Inalta Curte de casație aproape neclintit a admis, după cum am arătat, soluția care se impacă cu echitatea. Este drept însă că ea nu a dus lucrurile prea departe și mergînd în această privință numai alături cu echitatea, a restrîns deciziunea sa numai la acțiunea în revendicare a lucrului comun, ferindu-se în cele-l'alte situații a impune soluția sa. Din această cauză ea a decis că «coproprietarii ce se află în indiviziune, nu au un mandat legal de a se reprezenta unii pe alții în justiție pentru a 'și face pozițiunea mai rea, ast-fel că hotărârile ob-

ținute contra unora din ei nu produce efect față de cei-l'alți».

Cum chestiunea nu s'a mai pus de mult înaintea Inaltei Curți, ea va fi chemată în curînd să se pronunțe în o speță care să resumă tocmai în propozițiunea ce am pus mai sus: *Comoștenitorul are drept la acțiunea în revendicare a lucrului comun contra unui terțiu deținător*. Noi sperăm că soluțiunea va fi aceeași ca și în trecut, dat fiind că, în această privință, este tot echitatea pe cari o va avea în vedere instanța supremă, intru cât legea nu 'i impune calea de urmat.

STELIAN POPESCU

Avocat

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 18 Septembrie 1907

Președenția D-lui N. MANDREA. Președinte

Societatea Creditului Funciar Urban București cu Alexandrina și Gh. Nicolescu

Urmărire. — Mobile dotale. — Dacă ele pot fi sustrate de la urmărirea proprietarului, cât timp dînsul nu a fost incunoștințat de condiția juridică a acelor imobile. (Art. 1730, 1249 și 1909 C. civil)

Mobilele, fie chiar dotale, nu pot fi sustrate de la urmărirea proprietarului cât timp dînsul nu a fost incunoștințat despre condiția lor juridică, mai ales că, averea dotală mobilă, nu este inalienabilă.

Decizia 214/907. — Casată, după divergență, în urma recursului făcut de Societatea Creditului funciar urban București — sentința Trib. Ilfov S. III c. c. No. 180/907, cu Alexandrina și Gh. Nicolescu.

Curtea,

Ascultînd pe d-l adv. Vilacros în desvoltarea motivului de casare rămas în divergență;

Pe d-l adv. C. Ștefănescu în combateri;

Deliberînd,

Asupra motivului de casare:

«Violaarea art. 1730 C. civil combinat cu art. 1909 și 1733 alin. 2 C. civil. — Prin contestația introdusă de d-na Alexandrina G. Nicolescu la sechestrul făcut de Credit pe mobilele aflătoare în imobilul închiriat soțului său G. Nicolescu, d-sa cerea ridicarea sechestrului, susținînd că acele mobile sunt proprietatea sa dotală. Am susținut și la judecătoria de ocol și înaintea Tribunalului în apel, că dreptul de gaj și privilegiu al locatorului se execută asupra tuturor mobilelor din imobilul închiriat, fără deosebire dacă sunt sau nu proprietatea locatorului, căci în toate cazurile, dreptul locatorului se menține prin posesiunea de fapt asupra mobilelor și pe buna-credință ce o are că lucrurile aduse în imobil sunt proprietatea locatorului său. De și contestațiunea nu a dovedit, cum îi incumbă, că Societatea ar fi cunoscut că mobilele aduse în imobil îi aparțin d-sale, iar nu soțului locator, atât judecătoria cât și Tribunalul, prin violarea textelor citate și prin exces de putere admite contestația și ridică sechestrul».

Avînd în vedere că, Societatea Creditului Funciar Urban din București, punînd în executare cartea de judecată No. 1732 din 1906 a Judecătoriei Ocolului 4 București contra debitorului său Gh. Nicolescu, pentru chirie, s'a făcut contestație la executare de către d-na Alexandrina Gh. Nicolescu, soția debitorului urmărit,

¹⁾ Dalloz 45, IV 482, Sirey 46, II, 315.

pe motiv că obiectele sechestrate în imobilul închiriat sunt proprietatea sa, fiind avere dotală;

Că, atât judecătoria cât și Tribunalul în apel, prin sentința supusă recursului, constatând că, obiectele sechestrate aparțin d-nei Alexandrina Niculescu, ca dotă, au admis contestațiunea și scoaterea lor de sub sechestrul;

Considerând că, privilegiul special acordat proprietarului de art. 1730 C. c. nu este de cât o consecință firească a principiului pus de art. 1446 din C. civil, că chiriașul este dator să aducă mobile suficiente în imobilul închiriat sub pedeapsă de a se vedea isgonit din imobile;

Considerând că, potrivit dispozițiilor art. 1730 al. 1 din Codul civil, proprietarul este în drept a urmări, ca creditor privilegiat, toate mobilele aflătoare în casa închiriată, independent dacă acele lucruri sunt sau nu proprietatea chiriașului;

Că, acest drept al proprietarului este întemeiat pe o constituțiune tacită de amanet și în ceea-ce privește imobilele cari nu aparțin locatarului, pe principiul înscris în art. 1909 C. civil, adică că mobilele se prescriu prin simpla posesiune când posesorul este de bună-credință;

Că, acest drept încetează numai în cazul când proprietarul a avut cunoștință că mobilele deținute de chiriaș aparțineau unui străin, pentru că atunci nu mai poate fi vorba de bună credință din partea proprietarului, și prin urmare nici de aplicațiunea art. 1909;

Că, prin urmare, mobilele, fie chiar dotale, nu pot fi sustrate de la urmărirea proprietarului, cât timp dânsul nu a fost încunostiințat despre condiția lor juridică, mai ales că averea dotală mobilă nu este inalienabilă (art. 1249 C. civ.);

Că, din toate aceste considerațiuni, rezultă că, fără drept și cu violarea art. 1730 al. 1 C. c., Tribunalul a tăgăduit proprietarului dreptul de a urmări lucrurile aflate în casa închiriată, cât timp nu era constatat că proprietarul încetase de a fi de bună credință, printr'o încunostiințare oare-care;

Că ast-fel fiind, motivul de casare este întemeiat și cată să fie admis;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența de la 14 Iunie 1907

Președenția D-lui P. HAGIOPOL, Președinte

Societatea Creditului Finciar Român din București, validare de poprire

Poprire.—Cerere de poprire făcută de Societatea Creditului finciar.—Privilegiile anume acordate Creditului prin legea sa specială în caz de neplata anuităților. — Dacă prin deducție se poate crea alte privilegii de cât cele prescise.

Execuție provizorie.—Utilitatea și oportunitatea admiterii său respingerei ei.—Chestiune de fapt.—(Art. 56, 57 și 58 din legea Creditului finciar și art. 129 Pr. civilă)

Legiuitorul prin legea Societății Creditului finciar, în scop de a garanta dreptul societății pentru despăgubirea sumei din creanța sa ipotecară, a derogat de la regulile procedurii civile și a creat o procedură specială care să ocrotească mai bine interesele societății în contra debitorilor ei, fără însă să aducă vre-o atingere principiului regimului ipotecar ast-fel cum este alcătuit în Codul civil.

Prin urmare, dacă Societatea creditului are acordate prin art. 56, 57 și 58 din legea sa specială anume privilegii în caz de neplata a anuităților la termen, singurele modificări aduse dreptului comun, este cert că prin deducție nu se poate crea altele fără a viola principiul de interpretare restrictivă care domină această materie.

Că, de aci rezultă că, dacă Societatea creditului n'a uzat de nici unul din acele privilegii față de debitorul său, iar pe de altă parte, debitorul având dreptul de administrație și de folosință a fructelor imobilului ipotecat, poate să facă ori-ce act relativ la aceasta, și asemenea acte făcute în regulă și cu bună credință, sunt opozabile Societății creditului.

2) Utilitatea și oportunitatea admiterii său respingerei executării provizorie, este lăsată la suverana apreciere a autorităților judecătorești, putând să o încuviințeze sau să o respingă după împrejurări.

Tribunalul,

Asupra cererei d-lui Director al Societății Creditului Finciar Român din București, făcută prin petiția înregistrată la No. 11813/907, prin care cere validarea poprirei, înființată de d-l Al. I. Comănescu, portărel al Tribunalului Teleorman, prin procesul-verbal din 12 Aprilie 1907, în mâinele d-lui Victor Hondel pe orice sume de bani ar avea să plătească d-lui Constantin Șaguna, cu titlu de arendă, pentru moșia Doagele, lotul V, până la concurența sumei de lei 5652 bani 24 pentru despăgubirea sa de ratele întârziate, cuvenite Creditului Finciar, în temeiul actului de ipotecă, înscris de Trib. Teleorman sub No. 52/91 și investit cu formula executorie;

Având în vedere că, din desbaterile urmate în instanță, actele prezentate, cum și din concluziunile scrise depuse de părți se constată că, între Societatea Creditului Finciar Român și d-na Perdica D. Polimeride, lucrând atât în numele său propriu, cât și în calitate de tutoare legală a minorilor săi copii, a intervenit un contract de împrumut, prin care d-na Perdica Polimeride se împrumută cu suma de 453000 lei, și pentru garantarea plății capitalului și a anuităților datorite îi afectează moșia Doagele de sus, cu toate trupurile, împreună cu trupul Sitisasca din județul Teleorman; Posterior acestui împrumut, unul din proprietari, d-l G. Polimeride, vinde partea s'a indiviză d-lui colonel Constantin Șaguna și între toți coproprietarii fac partagiul acestei moșii, apoi cer Societății Creditului să divizeze împrumutul, care se încuviințează prin actul adițional, autentificat la No. 7474/901, și înscris la Tribunalul Teleorman sub No. 65/901. D-l colonel Șaguna pe temeiul acestui act rămânând cu lotul No. 5, proprietatea sa exclusivă grevată de ipoteca Societății pentru suma de 75000 lei, îl arendează cu contract autentic și transcris de tribunal, d-lui Victor Hondel, pe un period de cinci ani și cu o arendă anuală de 17500 lei, din care la facerea contractului a primit suma de 12000 lei. Societatea Creditului Finciar, nefiindu-i plătite anuitățile împrumutului la timp, face cerere de poprire, până la concurența sumei de 5652 lei 24 bani, cu dobânzi și cheltuieli, în baza acestui act de împrumut, în mâinele d-lui Victor Hondel, pe sumele datorite cu titlu de arendă, și tribunalul, prin ordonanța prezidențială cu No. 2802/907, o încuviințează și dispune citarea părților pentru validarea ei, cu care ocazie

s'a dat naștere procesului de față pendinte a se judeca. Aceste sunt faptele.

Având în vedere că, Societatea Creditului Funciar, prin d-l avocat Gr. Vulturescu, susține că, întru cât, după legea sa, din dispozițiunile art. 57, proprietarul n'are dreptul să-și arendeze imobilul fără aprobarea sa și contractele încheiate fără știrea societății nu-i sunt opozabile, după dispozițiunile art. 58, Societatea este autorizată a lua veniturile din recoltele aflate pe moșie, ori-care ar fi opozițiunea sașu poprirea și prin ultimul aliniat al art. 59 i se acordă societății dreptul de a arenda, fără consimțământul proprietarului, moșia ipotecată, reese că, ideia legiuitorului a fost ca prin această lege să încuviințeze ca anuitățile datorite de împrumutați să se plătească din veniturile imobilului cu privilegiu înaintea veri-cărei datorii și în sprijinirea acestia mai invoacă o serie de jurisprudențe din care preținde că ar rezulta aceasta; că așa fiind principiul legii Creditului și d-l Victor Hondel datorind în calitate de arendaș, arenda moșiei Doagele debitorului său colonel Constantin Șaguna, cere validarea poprirei și condamnarea sa la plata sumei de lei 5652 bani 24 cu dobândă și cheltueli aceasta cu execuția provizorie;

Având în vedere că, d-l Victor Hondel, prin d-l avocat Ilie Ighel Deleanu, se opune în parte la această cerere și susține că, deși Societatea Creditului ar fi în drept să nu-i fie opozabilă existența contractului de arenda, dar din momentul ce l'a citat în calitate de arendaș, ce a cerut validarea poprirei și condamnarea sa, a sumelor ce datorește cu titlu de arenda d-lui colonel Constantin Șaguna, că recunoaște implicit contractul și ca atare, întru cât ca terțiu poprit în instanța de validare declară că datorește, conform contractului numai suma de lei 3146 bani 88, nu poate fi condamnat de cât la această plată, că, așa fiind, nu se opune a se valida această poprire, până la concurența acestei sume, iar în ce privește execuția provizorie cere a se respinge întru cât nu este pericol în întârziere;

Având în vedere că, în principiu, drepturile creditorului ipotekar sunt absolute și se întind asupra fondului cum și asupra tuturor îmbunătățirilor sașu transformărilor ce ar surveni imobilului grevat de ipotecă, dar însă sunt limitate și nu se întind asupra fractelor produse de imobil, de oare-ce dreptul de ipotecă nu ridică proprietarului imobilului dreptul de administrație, de folosință și în special pe acela de aî percepe fructele lui. Că este adevărat că legiuitorul prin legea Societății Creditului Funciar, în scopul de a garanta dreptul societății pentru despăgubirea sumei din creanța sa ipotecară, a derogat de la regulile procedurii civile și a creat o procedură specială care să ocrotească mai bine interesele societății în contra debitorilor ei, dar fără a aduce vre-o atingere principiului regimului ipotekar, ast-fel cum este alcătuit în Codul civil;

Având în vedere că, din legea Societății Creditului, rezultă că privilegiile acordate societății sunt: art. 56 în caz de neplată a anuităților la termen, societatea afară de drepturile care aparțin ori-cărui creditor, poate să procedă la sequestrarea și vânzarea imobilelor ipotecate, conformându-se regulilor dintr'însa etc.; art. 57, în caz de întârziere de plată din partea debitorului, societatea poate cere președintelui tribunalului din situațiunea imobilului, punerea în posesie a imobilului ipotecat, etc.; art. 58, pe tot timpul cât va dura sequestrul societatea va lua veniturile sașu recoltele ce se vor afla pe proprietate, ori-care ar fi opozițiunea sașu oprirea etc. Că dacă acestea sunt privilegiile societății și singurele modificări aduse dreptului comun, este cert că prin deducție nu se poate crea altele, fără a viola principiul de interpretare restrictivă care dominează această materie și împedică de a întinde privilegiul în afară de cazurile prevăzute de lege, ori-care ar fi considerațiunile de echitate sașu de altă natură care ar legitima în favoarea vre-unei extensiuni;

Având în vedere că, dacă acestea sunt drepturile Societății Creditului și este dovedit că până în momentul efectuării poprirei, de alt-fel nici dânsa nu o afirmă, ea nu a uzat de nici unul din aceste privilegii, fie punere în posesie a imobilului, fie nerecunoașterea contractului sașu alt-ceva, este cert că debitorile ipotekar, având dreptul de administrație și de folosință a fructelor imobilului ipotecat putea să facă ori-ce act relativ la aceasta și aceste acte, trecute prin acte în regulă și făcute cu bună credință sunt opozabile Societății Creditului;

Având în vedere că, deși este adevărat că Societatea Creditului este în drept a nu recunoaște contractul, și astă-zî în instanță chiar declară că nu-i este opozabil, dar nu este mai puțin adevărat că recunoașterele, sașu ratificările pot fi exprese sașu tacite și din momentul ce Societatea Creditului a citat pe d-l Victor Hondel în calitate de arendaș, ce a cerut validarea poprirei și condamnarea sa a sumelor ce datorește cu titlu de arenda d-lui Colonel C. Șaguna, l'a recunoscut implicit, căci ar fi foarte straniu și greu de înțeles că pe de o parte să cer plata sumei cu titlu de arenda iar pe de alta să nu recunoști contractul, când ele nu se conciliază și se exclud una pe alta, ast-fel că astă-zî este fără calitate de a se prevala de aceasta;

Având în vedere că, d-l Victor Hondel terțiu poprit, chemat conform art. 459 pr. civ. spre a declara dacă datorește suma ce s'a poprit mărturisește că are să dea numai suma de 3146 lei și 88 bani și nu s'a făcut dovadă că ar datora alt-ceva;

Că dar, așa fiind, această poprire urmează a se valida în parte și a se condamna d-l Victor Hondel numai la plata sumei de trei miș una sută patru zeci și șase lei și opt zeci și opt bani;

În ce privește execuția provizorie, dupe dispozițiunile art. 129 Pr. civ. poate fi încuviințată cu sașu fără cautiune dupe împrumutare, între alte cazuri, și când va fi pericol în întârziere, dar din acest text de lege, reese că utilitatea și oportunitatea acestei măsurii este lăsată la suverana apreciere a autorităților judecătorești putând să o încuviințeze sașu să o respingă dupe împrumurare;

Că dar, așa fiind, Tribunalul, apreciind asupra împrumurarilor acestui proces și a situațiunei materiale a terțialui poprit, găsește că nu este cazul a acorda această măsură și urmează a o respinge;

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecată pe care Tribunalul o găsește întemeiată și apreciind-le, fixează la suma de lei cinci zeci;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, Tribunalul, respinge, etc.

(ss) P. Hagiopol, N. N. Joanid.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DOLJ, S. II

Audiența de la 22 Septembrie 1907

Președenția D-lui C. POENARU, Președinte

Proces-Verbal No. 8015

Partagiū.—Avere de minori.—Dacă partagiul averei unui minor se poate face sub forma unui act de tranzație —(Art. 411, 412 și 413 C. civil).

1. Dacă legiuitorul, prin art. 413 C. civil admite ca un tutore să poată tranzige, îndeplinind oare cari formalități relativ la pricinile în cari minorii sunt interesați, această dispozițiune se referă la cazurile când există un diferend, un litigiū între părți, cu alte cuvinte când pentru minori ar fi un rizic, angajându-se într'un proces iar nici de cum la un partagiū unde drepturile sunt stabilite și unde nu este altă cestiune, de cât de a se îndeplini oare cari formalități impuse de lege, pentru a se garanta mai mult interesele acelor minori.

Prin urmare, partiagiul unei averi de minori nu se poate face sub forma unui act de transacție de oare-ce, art. 411 și 412 C. civil supune acest partiagiū la niște formalități cu totul diferite de acele prevăzute de art. 413 pentru transacție.

Tribunalul,

Având în vedere petițiunea înregis. la No. 2/855/907 prin care d-l S. Gerotă depune actul de transacție autentificat de Tribunalul Dolj secția de Notariat la No. 849/907, precum și recipisa Administrației financiare Dolj No. 14611/907 de lei 152, sumă plătită ca taxă de înregistrare la succesiunea defunct. său părinte Preot D. Gerotă, cerând ca conform art. 9 din actul de transacție să i se libereze acțiunea Băilor Comerciale No. 47/94 de lei 1100 ce este depusă la Grefa acestei secțiuni;

Având în vedere că, prin actul de transacție în cesiune, petiționarul împreună cu cei-Palți moștenitori ai defunctului său părinte Preot D. Gerotă, între care figurează și minorii defunctei Lucreția Ivanovici, au transigat cu îndeplinirea dispozițiunilor art. 413 Cod. civil, în cât privește autorizarea membrilor consiliului de familie și avisul d-lor juriconsulți pentru minori, asupra averii rămasă pe urma def. Preot D. Gerotă;

Considerând că, după dispozițiunile art. 411 C. civil o împărțeală atingătoare de averea minorului, ca să poată avea țaria legiuită, trebuie să se facă prin judecatorie, în urma unei prețuirii făcută prin experți numiți de către Tribunal și după îndeplinirea tuturilor formelor legiuite; iar după dispozițiunile art. 412 ul. aliniat, rezultă că ori-ce altă împărțeală se va considera ca nelegală;

Văzând și dispozițiunile art. 413 C. civil după care tutorul nu va putea precurma prin transigere pricină atingătoare de interesul minorilor de cât numai cu autorizarea consiliului de familie etc.;

Prin urmare, partiagiul unei averi de minori nu se poate face sub forma unui act de transacție, de oare-ce art. 411 și 412 C. civil supune acest partiagiū la niște formalități cu totul diferite de acele prevăzute de art. 413 pentru transacție;

Considerând că, dacă s'ar admite alt sistem, ar fi a se înlătura dispozițiunile formale prescrise de art. 411 și 412 Cod. civil, așa că toate afacerile de împărțire de averi succesoriale unde și minorii ar fi interesați s'ar putea rezolva prin transacțiuni, și cu modul acesta să se eludeze niște formalități impuse de lege tocmai în vedere de a garanta interesele minorilor;

Că, dacă legiuitorul prin art. 413 C. civil, admite ca un tutore să poată transige, îndeplinind oare cari formalități, relativ la pricinile în care minorii sunt interesați, această dispozițiune se referă la casurile când există un diferend, un litigiū între părți, cu alte cuvinte când pentru minori ar fi un risc angajându-se într'un proces, iar nici de cum de un partiagiū unde drepturile sunt stabilite și unde nu este altă cesiune de cât de a se îndeplini oare cari formalități impuse de lege pentru a se garanta mai mult interesele acestor minori;

Pentru aceste motive, Tribunalul respinge, etc.

(ss) C. Poenaru, Dem. D. Stoensescu.

p. Grefier (s) I. Constantinescu

Notă. — Majoritatea Jurisprudenței, precum și a doctrinei sunt de aceiași părere. Vezi *Dreptul* anul 1884, pag. 181; *Curierul Judiciar* 1894, pag. 359.

Contra: Nicolae Titulescu. *Impărțeala Moștenirilor*, pag. 69, însă cu aceleași restricțiuni, ca și *Planiol*, III, No. 2352.

R A P O R T

înaintat de Al. Negrescu, Președintele Trib. Putna,
D-lui Ministru de justiție

Domnule Ministru,

În conformitate cu art. 144, din legea organizării judecătorești, cu deosebit respect vă supunem la cunoștința următoarele observațiuni în legislațiune, în mod general.

I

Ne referim din nou, la raportul nostru în calitate de prezident al Tribunalului Tulcea, adresat Domniei-voastre. În ce privește observațiunile asupra legii corpului de avocați, cum și asupra Curței cu jurați, întru cât starea legislațiunii noastre, nu s'a schimbat până în prezent. Discuțiunile urmate acum de curând în Parlament și răspunsurile Domniei-voastre, lasă a se vedea dorința vie de care e cuprins Guvernul și Parlamentul, în a aduce o prefacere de mult simțită în această privință.

Nu insistăm mai mult, asupra acestui punct.

II

În ce privește legislațiunea asupra tutelelor.

Se impune o revizuire în această materie.

Consiliile de familie, credem că nu pot fi desființate cu toate că de multe ori, nu a fost pătrunse de misiunea lor. Pentru ca ele să aducă reale servicii minorilor, ar trebui ca să fie tot-d'a-una prezidate de un judecător, care să le pună în vedere și chestiunile de drept care ar interesa averea și persoana minorilor. Judecătorul, de multe ori prin autoritatea sa, prezidențială, va face să înceteze neînțelegerile dintre membrii consiliului, și-i va îndruma pe calea cea mai bună pentru interesele incapabililor.

Tutorii legali, (tatăl, mama, rămași în viață) care sunt scutiți de semile anuale, prea de multe ori au dovedit că sunt abuzivi, și contra lor în special, tribunalele nu au mâna liberă, de oare-ce le lipsește mijlocul legal de constrângere. Se cuvine o îndreptare urgentă în această privință.

Jurisprudența secțiunei, pe care am distinsa onoarea a o presida, este că dacă *epitropul dativ*, nu depune semile anuale sau generale, după invitațiunea formală, se comunică d-lui procuror, dosarul, care după o din nouă examinare, dispune darea în judecată conform art. 330 cod. penal, și din momentul ce acțiunea publică este deschisă, se aplică din oficiu de către tribunal prin administrație un sequestru asigurător, pe averea epitropului în contra căruia este presumpțiune de rea credință prin faptul dăreii sale în judecată penală, de către parchet.

Epitropul văzându-se amenințat cu închisoarea, fiindu-i și averea sequestrată, se grăbește a depune socotelele sau a arăta cauza întârzierii, cerând termen pentru depunere, ceă ce nu i se refuză de tribunal, nici o dată când constată că nu e de cât o simplă neglijență.

Unii Epitropi, au și fost condamnați la închisoare corecțională de către această secțiune în cursul acestui an, pentru nedepunere de socotele, și acum sunt în apel.

Jurisprudența aceasta, a tribunalului, cu toate că este supusă criticii; are însă avantajul că vine în ajutorul intereselor acestora, pe care legea a voit să-i apere. *Chestiuncea însă devine grea de tot, atunci, când epitropul este legal, sau chiar dativ, cum de exemplu*

cazul când, fratele mării mare, este episcopul celui mării mic, în atare cazuri, nu se mai poate deschide acțiune publică, de oare ce art. 329 cod. pen., se opune și tribunalul rămâne mai dezarmat în contra acestor episcopi, *cu toate că sunt mării imorali*. Faptul că nu se deschide acțiune publică, nu împiedică însă pe tribunal de a aplica din oficiu sequestru asigurător și de a lua măsuri în favoarea minorilor.

Luarea socotelilor generale, încă prezintă dificultăți practice.

Și prima chestiune este, dacă minorul devenit major, poate el singur lua socotelile, de la episcopul său, sau trebuie să intervină consiliul de familie și tribunalul, ca și în timpul minorității sale. Jurisprudența secțiunii, este că socotelile generale, nu pot fi depuse de cât prin justiție, căci majorul nu are experiența, să poată grăbi să dea declarațiuni, numai pentru a primi averea, mai de grabă. Consiliul de familie și tribunalul în acest caz, *nu fac de cât ultimul act de protecție cu privire la timpul minorității, datorit minorului*. Chestiunea e însă controversată, fiind judecatori care nu împărtășesc această soluțiune.

Luarea de garanție ce episcopii trebuie să dea pentru buna lor gestiune, prezintă iarăși dificultăți și anume: Legea civilă prin art. 1762—1767, cere drept garanție ca să se ia o inscripție ipotecară în imobilele episcopului, mai înainte de a intra acesta în administrarea episcopiei. Dar dacă episcopul nu are imobile, ce este de făcut?

Legea nu prevede soluțiunea. Jurisprudența prin o interpretare favorabilă minorilor, admite ca episcopul să depună și o cauțiune în numerar și de multe ori episcopii nici aceasta nu o pot depune, mulțumindu-ne împreună cu consiliul de familie și cu garanția morală, căci altfel nu se poate găsi o soluțiune practică, mai toți căutând și invocând motive de dispensă, care de multe ori, nu pot fi respinse în mod legal.

Ne oprim aci, în ce privește materia episcopilor.

III

Despre omisiunea de transcriere în actele de stare civilă a unui act de naștere sub imperiul codului actual.

În practica judecătorească, s'a văzut de multe ori, cereri din partea particularilor ca cu 5 marturi, chemându-i față cu ofițerul stărei civile în justiție, să dovedească că este născut sub imperiul actualului Cod civil, în comuna ofițerului de stare civilă și că nașterea sa, nu a fost înscrisă în registre prin omisiune, de și registrele de stare civilă sunt regulat ținute la timpul când se pretinde că a avut loc nașterea, căutând astfel ași forma cu martori, un act de naștere cu care să se servească la ori-ce ocazie.

Această secțiune, a hotărât acum de curând, în o specie dată, ca pentru a se putea constata omisiunea nașterii sub actualul Cod civil, când registrele de stare civilă sunt regulat ținute (art. 33 Cod. civ.), trebuie ca persoana care cere aceasta, să dovedească din *partea cui provine omisiunea*, din partea ofițerului de stare civilă pe de vremuri (din timpul nașterii ce o aleagă) în a întocmi actul de naștere, sau din partea unei persoane indicate de art. 41 Cod. civil, care trebuia să facă declarațiuni la ofițerul de stare civilă, și nu a făcut, astfel că acesta, nu a avut ce întocmi, și în consecință să citeze în contradictoriu pe una sau pe alta dintre aceste persoane sau pe urmașii lor, căci această acțiune este pasiv credibilă conform art. 132 Cod. civil aplicabil, la toate actele de stare civilă, că nu este nici o rațiune, în a se cita ofițerul actual de stare civilă, de oare-ce

nu i se poate lui imputa nici o culpă. Că, constatarea aceasta, cu martori nu este opozabilă nimenui întru cât nu a fost citat pentru a aduce contra dovadă de oare ce proba cu martori, e tot-de-auna susceptibilă de contra probă.

Principiul legii civile, este că actele de stare civilă să se dovedească cu acte scrise întocmite la timp, de ofițer public competent și numai în cazuri anumite și în mod excepțional a se admite proba cu martori și atunci cu multă scrupulositate.

În practică unii se încearcă a făuri atari acte față cu ofițerul actual de stare civilă care nici nu se prezintă (ne putându-se face nici o culpă din aceasta) pentru a dovedi ca au trecut de 30 ani, în scop de a se sustrage de la serviciul armatei, fiind știut că după această etate, nu mai poate fi recrutat. Inutil de a susține că s'a reușit de a se făuri atari acte, sau mai bine zis atari constatări în unele împrejurări, ajungându-se chiar și la rezultatul dorit.

IV

Un contribuabil este urmărit cu legea de urmărire în pretenția statului. El face contestație la Administrația financiară, i se respinge contestația, face apel la tribunal, înainte de a se judeca apelul de către tribunal, Administrația financiară scoate în vânzare averea apelantului, iar acesta face cerere de suspendare la tribunal până la judecarea apelului. Chestiunea este: *are sau nu, drept tribunalul, să suspende urmărirea în atare împrejurări până la judecata apelului?*

Cu privire la această chestiune s'a primit cu ordinul D-voastră No. 3005 din 27 Februarie a. a. o copie de pe adresa D-lui Ministru de Finanțe sub No. 126373 din anul 1906 adresată Domniei-voastre, prin care vi se denunță o încălcare a atribuțiilor autorităților financiare, din partea acestei secțiuni, prin faptul că s'a suspendat executarea unei hotărâri a Administrației financiare Putna, care era atacată cu apel înaintea acestei instanțe.

De notat este că, în adresa Domnului Ministru de Finanțe citată mai sus, se citează textul art. 20 din legea de urmărire de la 1877 Martie 21, ori această lege este abrogată prin art. 22 al legii de urmărire din 1905, iar dispozițiunea conținută în art. 20 al legii de la 77, este trecută în art. 19 al legii de urmărire din 1905, cu o altă redacțiune și din care nu rezultă aceeași idee, așa cum rezultă din abrogatul articol.

Domnul Ministru de Finanțe prin adresa de mai sus, contestă Tribunalelor dreptul de a se suspenda urmărirea pe timpul judecării apelului și face cunoscut că a dat ordin agenților săi, de a nu ține seamă de atari suspendări.

Prin raportul prezidențial No. 6155 din 14 Martie a. c. s'a arătat Domniei-voastre, cum s'a urmat în speță și s'a expus că chestiunea este controversată, unele completuri admit suspendarea, altele nu. Noi, nu cunoaștem soluțiunea Inaltei Curți de casațiune cu privire la chestiuni de asemenea natură.

Opiniunea noastră personală este că, tribunalele au dreptul de a suspenda urmărirea începută de Administrația Financiară, și o motivăm pe tema că ori ce apel este devolutiv și suspensiv de executare art. 155 din proc. civ. curmă ori-ce discuție. Legea de urmărire, consfințind dreptul de apel la tribunal, nu ridică acestui apel caracterul său devolutiv și suspensiv, și pe de altă parte nicăeri legea de urmărire nu acordă *executarea provizorie* a deciziunii dată de Administrația Financiară, de oare-ce, ea, este și Judecător, și parte.

În materie de taxe succesoriale, Administrația Financiară, urmărește pe moștenitorii cu toate că aceștia se află încă în apel la tribunal, și ce este mai mult, că judecata acestor apeluri, se amână une-orii de comun acord cu Administrația Financiară, așa că aceasta pe de o parte obține amânarea judecătoarei apelului făcut de moștenitorii, și pe de altă parte îndeplinește formalitățile de vânzare, cu termen fixat înainte de a se judeca apelul. Moștenitorul se vede silit a face cerere de suspendare la tribunal care conform art. 67 al. II din legea timbrului nu-i poate fi refuzată, întru cât Administrația Financiară nu are titlu *definitiv și executoriu*, așa precum rostește ritos citatul text.

În cursul acestei luni s'a intervenit la Administrația Financiară, pentru două suspendări în materie de plata taxelor succesoriale (întru cât apelurile nu s'a tranșat de către tribunal) prin adresa No. 23041 din 14 Decembrie a. c. și 23216 din 16 Decembrie a. c.

Nu cunoaștem rezultatul intervenției noastre, și e probabil că cazul va fi adus din nou la cunoștința Domniei-voastre de către Domnul Ministru de Finance, întru cât se contestă dreptul de suspendare al tribunalelor, în atare materie.

V

Articolul 52 al. ult. din legea timbrului are următoarea cuprindere: «Opozițiunile, apelurile, recursurile și cererile de revizuire, care nu vor fi timbrate sau vor purta un timbru mai scăzut și care vor fi fost primite din eroare de Judecător, nu vor fi nule dacă partea care le-a prezentat va satisface chiar la prima zi de înfățișare la plata amendei și la completarea timbrului cerut de lege».

Acest text nou, în legea timbrului, dă loc la dificultăți în practica judecătorească. Să luăm un caz concret și anume: Un oponent, trimite o opoziție în materie civilă, prin poștă, la adresa presidentului, timbrată cu timbru mobil de 30 bani, în loc de a fi făcută pe timbru fix de 10 lei. Nu se poate, a nu se înregistra o atare opozițiune, și nici nu se poate anula de un singur judecător fără chemarea părții, pentru a o asculta în observațiile sale (principiu stabilit de Înalta Curte de Casație Drept. 3/88), conform acestui principiu, ce nu suferă discuție, opozițiunea s'a pus în curs de judecată, urmând ca la ziua termenului din oficiu să fie pusă în discuție chestia de timbru. La ziua termenului, oponentul declară că voește să plătească și completarea timbrului și plata amendei, fie că această operațiune trebuie făcută la tribunal, fie că trebuie făcută la Administrația financiară, după cum tribunalul va găsi cu cale.

Cazul fiind concret, reproducem considerentele din jurnalul tribunalului.

Având în vedere dispozițiunile art. 52 al. ult., din legea timbrului combinat cu art. 26 din aceeași lege.

Având în vedere că, întru cât legiuitorul nu indică, *modul cum și unde urmează a se plăti taxa și amenda*, întru atâta nu se poate susține că atari sumi, nu ar fi depuse în conformitate cu legea în prima ședință publică, prin prezentare de hârtie timbrată în valoare suficientă, ca în acest sens s'a pronunțat și Casația în 1887 (Drept. 57/87), ast-fel fiind partea urmează a fi admisă să completeze astă-zi în ședință atât timbrul legal cât și amenda.

În ce privește completarea timbrului, chestiunea este ușoară. În ce privește însă amenda, chestiunea este dificilă, căci art. 52 alin. ult., nu arată în mod

categoric care este amenda ce urmează a se plăti, este amenda prevăzută de art. 26 din legea timbrului, adică de trei ori taxa datorită, sau amenda înzecită indicată de art. 86 din legea timbrului?

Având în vedere că, în materie fiscală, este un principiu recunoscut de toți, că nu se poate merge cu analogie, trebuie text expres, iar în lipsă de text lacunele se interpretează în favoarea particularilor.

Considerând că, plecând de la acest principiu, nu se poate aplica la specie amenda prevăzută de art. 26 din legea timbrului, căci acest text vorbește numai de taxele speciale, ori în specie, e vorba de timbru fix.

Urmează acum a se vedea dacă se poate aplica în speță amenda prevăzută de art. 86 din legea timbrului.

Având în vedere că, din cuprinderea acestui text, se vede ușor că este vorba de acele acte pe care părțile le fac, fără a se conforma legii timbrului, cu spirit de a rămâne *ne descoperite* și de a nu le înfățișa în justiție, părțile fiind tot-d'auna de acord în momentul confecționării lor, și numai mai târziu când părțile sunt în neînțelegere, înfățișează aceste acte, în justiție pentru a-și valorifica drepturile lor. De unde rezultă că cea mai mare parte din aceste acte, se desființează, fără a mai fi timbrate în regulă, întru cât nu s'a născut proces între părți, și ast-fel statul suferă un mare prejudiciu, pentru care motiv și amenda este destul de simțitoare (de zece ori taxa datorită), pe când în specie, actul făcut de parte, de la început este destinat a fi prezentat justiției; ori-ce spirit de a frustra sau păgubi fiscal, trebuie înlăturat, nu ca ipoteza precedentă, și dacă partea nu face opoziție pe timbru legal, cauza nu poate fi alta, de cât eroarea în care se află, care evident că cauzează un prejudiciu fiscalului, prin faptul că nu s'a anulat la timp, timbrul cuvenit.

Pentru acest prejudiciu, art. 52, alin. ult. legea timbrului, cere plata unei amenzi independentă de completarea timbrului. Cum se fixează însă această amendă, legea omite a arăta. Dar mai mult de cât atâta, art. 52 al. ult. legea timbrului, spune că, «cererile, opozițiunile, apelurile, recursurile și cererile de revizuire, care nu vor fi timbrate sau vor purta un timbru mai scăzut și care vor fi fost primite din eroare de judecător, nu vor fi nule, dacă partea care le-a prezentat va satisface chiar la prima zi de înfățișare la plata amendei și la completarea timbrului cerut de lege». *Cu alte cuvinte trebuie ca eroarea să provină din partea judecătorilor*. Apoi dacă este ast-fel atunci conform art. 95 din legea timbrului, partea este scutită de ori-ce amendă, urmând ca aceasta să fie plătită de judecător, ori în specie judecătorul care a primit prin poștă opozițiunea, nu putea să o anuleze cu de la sine putere, fără de judecată.

Considerând că, ast-fel fiind, se constată o lacună în legea timbrului și care trebuie interpretată în favoarea oponentului și în contra fiscalului.

Pentru aceste motive, tribunalul a hotărât ca oponentul să completeze pur și simplu timbru legal de 10 lei, fără nici o amendă.

Se impune o modificare a acestui text din legea timbrului, căci ast-fel cum e alcătuit aduce pagube fiscalului.

Cu aceste puține linii (pentru un atare raport), credem a fi răspuns în parte la obligațiunea ce ne-o impune legea de organizare judecătorească.

Bine voiți vă rugăm, Domnule Ministru, a primi asigurarea înaltei noastre stime.

Președinte, *Al. Negrescu*

Focșani, 1906 Decembrie.